

ΤΟ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΙΔΕΩΔΕΣ, ΤΟ ΜΟΝΟ ΚΟΙΝΟ ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΕΙΝΑΙ Η ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ ΟΤΙ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΙ ΚΟΙΝΟ

Λίγες μέρες πριν την έναρξη των ολυμπιακών αγώνων και το ελληνικό κράτος, και όλοι οι σύμμαχοι και οι υποστηρικτές του, συνεχίζουν να θριαμβολογούν επικαλούμενοι την αρτιότητα των υπό εξέλιξη υποδομών και εγκαταστάσεων, που θα φιλοξενήσουν το “μεγαλύτερο θεσμό όλων των εποχών”.

Συνεχίζουν να διατυμπανίζουν πως όλα τα έργα και οι κατασκευές που γίνονται εν όψει ολυμπιακών δεν είναι σπατάλες, αλλά οι αναγκαίες προϋποθέσεις για να μεταπηδήσει η Ελλάδα από την “τριτοκοσμική” της κατάσταση, σε μια νέα, πολλά υποσχόμενη, εκσυγχρονισμένη ευρωπαϊκή μορφή.

Συνεχίζουν να αγωνιούν για την ασφάλεια και να βεβαιώνουν ταυτόχρονα πως όλα θα κυλήσουν ομαλά, αφού πρώτα ληφθούν τα απαραίτητα μέτρα ελέγχου και προστασίας. Τέλος, συνεχίζουν να επιζητούν την βοήθεια και την υποστήριξη του “έλληνα πολίτη” στην όλη διαδικασία, αφού η σύμπραξη του είναι απαραίτητο στοιχείο για την επιτυχημένη πραγμάτωση της “μεγάλης ιδέας των ολυμπιακών”.

Όμως όλα αυτά είναι απλά η βιτρίνα ενός ολόκληρου μηχανισμού που στοχεύει από την μια στον αποπροσανατολισμό των ανθρώπων από τα πραγματικά προβλήματα του και από την άλλη, μέσω της κατασκευής κοινωνικής συναίνεσης και της επιβολής κοινωνικού ελέγχου, στην διαιώνιση της ήδη υπάρχουσας κοινωνικής και ταξικής ειρήνης.

Σε όλες τις σύγχρονες ολυμπιάδες, η ασφάλεια μέσω της καταστολής και του ελέγχου, αποτελεί το πρωτεύον μέλημα των διοργανωτών. Και η Ελλάδα δεν θα μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση. Ειδικά σήμερα -λίγους μήνες μετά την επίσημη επικύρωση των προκαθορισμένων αποφάσεων για την μεταναστευτική πολιτική της Ευρώπης-Φρούριο- που η διακρατική συμμαχία Ε.Ε και Η.Π.Α για την καταπολέμηση του “εγκλήματος” και της “τρομοκρατίας” είναι περίτρανα εμφανής σε κάθε σημείο της πολιτικής τους.

Έτσι το ελληνικό κράτος χτίζει νέες φυλακές (ελληνικό Γκουαντανάμο σε Λάρισα και Ασπρόπυργο) και δημιουργεί ειδικές συνθήκες κράτησης (λευκά κελιά), για όσους κινούνται έξω από τα καθεστωτικά όρια ενώ παράλληλα κατασκευάζει κέντρα υποδοχής (στρατόπεδα συγκέντρωσης) για τους μετανάστες. Επινοεί συνεχώς νέα σώματα φύλαξης και ασφαλείας και αναβαθμίζει τα ήδη υπάρχοντα: από τη μια ειδικούς φρουρούς και αστυνόμους της γειτονιάς για τους υπήκοους και από την άλλη συνοριοφύλακες και επιχειρήσεις σκούπα για τους μετανάστες.

Μαζί με την αιματοβαμμένη μεταναστευτική πολιτική, της οποίας το αποτέλεσμα είναι δεκάδες πτώματα κάθε βδομάδα στα σύνορα, το Αιγαίο, τις ναρκοθετημένες περιοχές του Έβρου, τους χώρους εργασίας, τα χωράφια, προωθείται και μια πολιτική για τους ντόπιους που απαρτίζεται από μια γενικότερη περιχαράκωση των ήδη περιχαρακωμένων κοινωνικών και πολιτικών “ελευθεριών”, με διώξεις πολύμηνης φυλακίσεις αγωνιστών, εφόδους σε σπίτια

στέκια και κοινωνικά κέντρα, εξακριβώσεις στοιχείων, μπλόκα στους δρόμους... Σε ένα από αυτά τα μπλόκα δεν σταμάτησε ο 22χρονος Ηρακλής Μαραγκάκης στις 6 Δεκέμβρη στο Ηράκλειο Κρήτης και δολοφονήθηκε από σφαίρες ειδικού φρουρού. Την επόμενη μέρα δεκάδες άνθρωποι πολιορκήσαν επιθετικά την ασφάλεια της πόλης, αντιδρώντας στη θεσμοθετημένη επιβολή αυτού του ασφυκτικού ελέγχου, που πλέον δε λογαριάζει ούτε ανθρώπινες ζωές... Αυτή τη στιγμή 6 από αυτούς δικάγονται (δίκη 28/6) ενώ οι δολοφόνοι του Ηρακλή κυκλοφορούν ελεύθεροι και οπλισμένοι... Για αυτόν και πολλούς άλλους λόγους, λέμε ότι η ειρήνη τους θυμίζει εμπόλεμη ζώνη...

Ένα άλλο χαρακτηριστικό παράδειγμα της εφαρμογής του ολυμπιακού δόγματος στην καταστολή του “εσωτερικού εχθρού”, αποτέλεσε η σύλληψη και η 5μηνη προφυλάκιση 7 αγωνιστών, τον Ιούνιο του 2003, επειδή εκείνες τις μέρες επέλεξαν να βρίσκονται στους δρόμους της Θεσ/νίκης, διαδηλώνοντας ενάντια στη σύνοδο κορυφής της Ε.Ε., μακριά από τις κοινά αποδεκτές θέσεις και ενέργειες του “κινήματος της αντιπαγκοσμιοποίησης”. Και το δόγμα αυτό στηρίχθηκε με εμμονή από όλους τους κρατικούς μηχανισμούς, παρά το δυναμικό και πολυτασικό κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε εκείνες τις μέρες πανελλήνια και παρά την πολυήμερη απεργιά πείνας 5 από των 7 κρατουμένων. Το μήνυμα αυτής της 5μηνης προφυλάκισης, από την πλευρά του κράτους προς τους αγωνιζόμενους, ήταν ξεκάθαρο: κάθε κίνηση που απειλεί ή συντελεί στην δημιουργία μιας υποβόσκουσας απειλής για το υπάρχον και κάθε παρεκκλίνουσα κοινωνική συμπεριφορά, θα ποινικοποιείται, με απώτερο σκοπό την απομάκρυνση από την κοινωνία κάθε ριζοσπαστικής και απελευθερωτικής προοπτικής και την επανατοποθέτηση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων σε μια ψευδοπραγματικότητα εγκλωβισμένη στους όρους και τα όρια του καθεστώτος τους.

Και φυσικά όλες αυτές οι πολιτικές επιτήρησης και καταστολής, ίσως παρουσιάζονται ως έκτακτα μέτρα για τις ανάγκες της ολυμπιάδας, αλλά ουσιαστικά αποτελούν μια πραγματικότητα προϋμνιο της αυριανής υπερστρατικοποιημένης κοινωνίας. Μιας κοινωνίας με επιλεκτικά διαγραμμαμένη ιστορική μνήμη.

Η πιο ύπουλη παράμετρος των ολυμπιακών αγώνων είναι ο εθελοντισμός. Ο εθελοντισμός δεν είναι κατι καινούριο που ήρθε να καλύψει κάποια κενά στις λειτουργίες και τη διοργάνωση των ολυμπιακών αλλά μια παλαιά τακτική του κράτους. Με αυτήν το κράτος αποσπά την πολυπόθητη, για κάθε είδους κυριαρχία, κοινωνική συναίνεση, δίνοντας την ψευδαίσθηση ενεργής συμμετοχής σε κάποιο συλλογικό εθνικό όραμα... Στην ουσία επιτυγχάνεται μια απόλυτα ελεγχόμενη, ψευτο-άρση της κρατικής διαμεσολάβησης από τον “πολίτη” και το “όραμα” του.

Το “όλοι μαζί για ένα σκοπό”, προσφέρει εύφορο έδαφος για τους σχεδιασμούς των κυριάρχων, αφού κατασκευάζεται η εικόνα μιας κοινωνίας που αγκαλιάζει τους αγώνες, εντός των πλαισίων μιας ευρύτερης εθνικής ομοψυχίας. Μια εθνική ομοψυχία, την οποία οι κυρίαρχοι για να την διατηρήσουν και για να την επεκτείνουν, έχουν εκπαιδεύσει και οργανώσει ένα στρατό από επικοινωνιολόγους, μάνατζερ διαφημιστικών γραφείων, εταιρίες διαμόρφωσης κοινής γνώμης, ανθρώπους του πνεύματος και των γραμμάτων, δημοσιογράφους, διανοούμενους και φυσικά καλλιτέχνες, με σκοπό να

φιλοτεχνίσουν και να κάνουν πιο ελκυστική στην κοινωνία την “μεγάλη ιδέα των ολυμπιακών”. Παράλληλα η τηλεόραση, ο εντυπος και ηλεκτρονικός τύπος συνεχίζουν το θεάρεστο έργο της κατευθυνόμενης αλλοτρίωσης με το εμβολισμό πλήθους κατασκευασμένων εικόνων-γεγονότων στη σκέψη, τη μνήμη και τη συνείδηση των ανθρώπων. Η εθνική ομοψυχία, προτάσετε για τη διασφάλιση του “μεγάλου ελληνικού πολιτισμού” από “εξωτερικούς παράγοντες” στην άκριτη αποδοχή των επιλογών της εξουσίας. Όμως η εθνική ομοψυχία προυποθέτει σε μεγάλο βαθμό τη κοινωνική και ταξική ειρήνη και μέσω αυτής της επιβαλλόμενης “ειρήνης”, η κυριαρχία αναπαράγει την ύπαρξη της και επεκτείνεται εσωτερικά, συνεχίζοντας να μετατρέπει τις ανθρώπινες ανάγκες και επιθυμίες σε υλικά ενίσχυσης και επέκτασης του κεφαλαιοκρατικού οικοδομήματος.

Στις 15/12/02 στην καθημερινή, η Γ.Α.Δασκαλάκη εκτός των άλλων είχε πει: *“Περίπου 150.000 άνθρωποι θα εκπαιδευθούν σε άλλους ρυθμούς καθώς θα αναγκασθούν να εργαστούν υπό άλλο πρίσμα και θα αποκτήσουν κουλτούρα παραγωγικότητας και αποδοτικότητας στις κατασκευές, στην ασφάλεια, στην υγεία, η ολυμπιάδα εισάγει νέο μοντέλο λειτουργίας, διαμορφώνει νέα ήθη εργασίας.”*

Με αυτά τα λόγια, απροκάλυπτα δηλώνεται αυτό που στη συνέχεια είδαμε να πραγματώνεται: εργασιακές σχέσεις ριζικά αλλαγμένες εις βάρος των εργαζομένων, εμπρός στα, στραμμένα αλλού, βλέμματα των κρατικών συνδικάτων. Την ίδια ώρα οι υπερεντατικοποιημένοι ρυθμοί εργασίας και τα ελλιπή μέτρα ασφαλείας, οδηγούν σε καθημερινά “ατυχήματα”, κάποιες φορές θανατηφόρα (18 ως τα τώρα, μόνο στα ολυμπιακά έργα), τους επί το πλείστον ανασφάλιστους, συμβασιούχους εργαζομένους στα κάτεργα των ολυμπιακών εργοταξίων.

Οι εργατικές δολοφονίες όλο και αυξάνουν καθώς πλησιάζει η ώρα των αγώνων, διότι αυξάνεται ο ήδη υψηλός βαθμός εντατικοποίησης της εργασίας, προκειμένου να ολοκληρωθούν τα έργα εντός των συγκεκριμένων χρονικών ορίων.

Οι ολυμπιακοί κινούνται παράλληλα με ένα γενικότερο σχέδιο ανάπλασης, που αναδιαμορφώνει την χώρα που τους φιλοξενεί. Αυτό που βλέπουμε τα τελευταία χρόνια είναι μια ολοκληρωτική μετάλλαξη του πολεοδομικού συστήματος, να εκδηλώνεται. Όχι μόνο στην Αθήνα και στις υπόλοιπες ολυμπιακές πόλεις αλλά και σε πολλές περιοχές της επαρχίας.

Μια μετάλλαξη που επιτάσσει το διαχωρισμό της πόλης σε ζώνες παραγωγής και κατανάλωσης, μέσα σε ένα αρχιπέλαγος αποξενωμένων κατοικιών, με μοναδικές νησίδες ψευδοεπικοινωνίας τα εμπορικά καταστήματα και τα κέντρα διασκέδασης. Μιας πόλης- εμπόριο, με μια απονεκρωμένη δημόσια σφαίρα που μας κάνει όλο και πιο πολύ να νιώθουμε ξένοι, ακόμη και με τον ίδιο τον εαυτό μας...

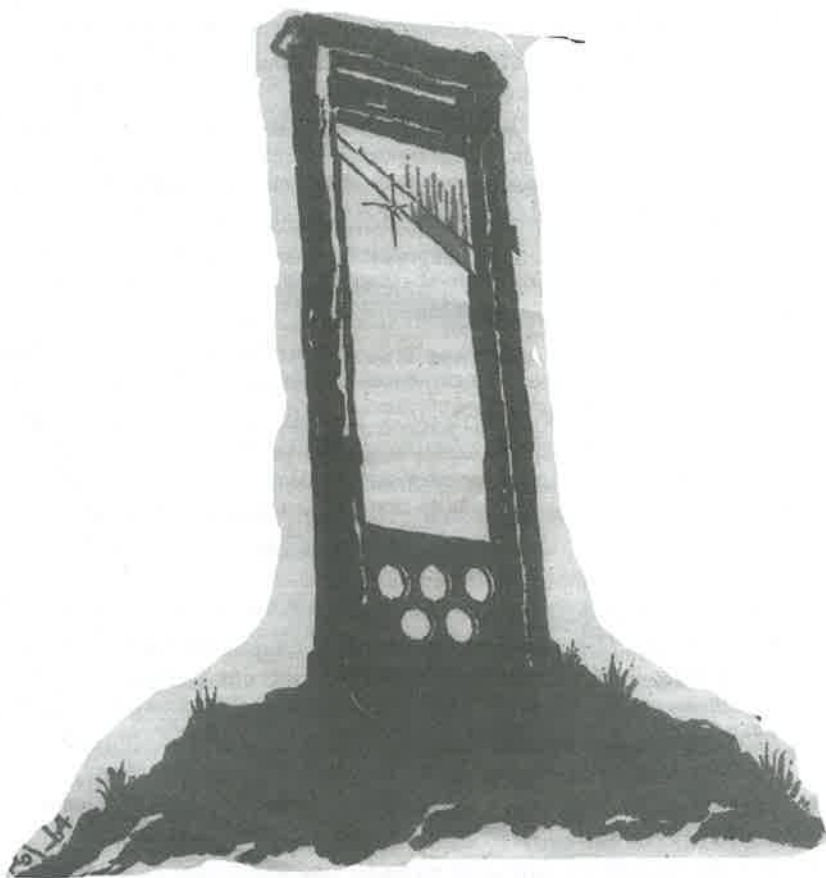
Το ολυμπιακό δόγμα των έκτακτων μέτρων ασφαλείας (επιτήρηση, έλεγχος, καταστολή) και της εντατικοποίησης της εργασίας (καταπίεση-εκμετάλλευση), θα παραμείνει και μετά τη λήξη των ολυμπιακών, γιατί αποτελεί το κύριο δομικό υλικό για την κατασκευή ενός νέου μοντέλου φασιστικού καθεστώτος, με δημοκρατικό προσωπείο, που θα κάνει τους φασίστες και τα φασιστοειδή κοινωνικά κατασκευάσματα του παρελθόντος, να αχρισούν μπροστά του.

Το κράτος και τα αφεντικά, πάντα θα βρίσκουν αφορμές για να σπρώχνουν και να εγκλωβίζουν τους ανθρώπους, σε ένα ελεγχόμενο χωροχρόνο. Και η ολυμπιάδα είναι μια ακόμη αφορμή. Έτσι, όσο οι άνθρωποι σφυρίζουν αδιάφοροι

στους δρόμους της κατανάλωσης με τα βλέματά τους διαρκώς στραμμένα αλλού, όσο η κοινωνία παραμένη βυθισμένη στο καναπέ, χαμένη στον αχρονο χρόνο μιάς αβίωτης ζωής, τόσο και οι κυρίαρχοι θα εργάζονται ανενόχλητοι προκειμένου να επιτευχθεί μια ακόμη πιο αποτελεσματική διαφέντευση των ζωών μας.

Όμως η Ιστορία γράφεται και απο εμάς...

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΟΜΟΨΥΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΙΔΕΩΔΕΣ

περιοδικό ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΣ
έκδοση ενάντια στη Μεγάλη Ιδέα των αφεντικών

Για επικοινωνία: ΤΘ: 139, ΤΚ: 30100, Αγρίνιο